

ÚŘAD PRO OCHRANU OSOBNÍCH ÚDAJŮ

Pplk. Sochora 27, 170 00 Praha 7
tel.: 234 665 111, fax: 234 665 444
posta@uouu.cz, www.uouu.cz

Čj. UOOU-00575/21-16

ROZHODNUTÍ

Předseda Úřadu pro ochranu osobních údajů jako odvolací orgán příslušný podle ustanovení § 152 odst. 2 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, rozhodl podle ustanovení § 152 odst. 6 písm. a) zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, takto:

Rozhodnutí Úřadu pro ochranu osobních údajů čj. UOOU-00575/21-10 ze dne 22. července 2021 se na základě rozkladu obviněné, společnosti XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, IČO: XXXXX, **mění** tak, že ve výroku III. napadeného rozhodnutí se nahrazují slova „*pokuta ve výši 140.000 Kč*“ slovy „*pokuta ve výši 80.000 Kč*“, **ve zbytku se napadené rozhodnutí potvrzuje.**

Odůvodnění

I. Vymezení věci

[1] Řízení ve věci podezření z porušení povinností podle čl. 6 odst. 1 a čl. 32 odst. 1 nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/679 ze dne 27. dubna 2016 o ochraně fyzických osob v souvislosti se zpracováním osobních údajů a o volném pohybu těchto údajů a o zrušení směrnice 95/46/ES (dále jen „nařízení (EU) 2016/679“), v souvislosti se zpracováním osobních údajů XXXXXX (dále jen „stěžovatelka“), bylo zahájeno příkazem Úřadu pro ochranu osobních údajů (dále jen „Úřad“), který byl obviněné, společnosti XXXXXX, se sídlem XXXXXX, XXXXXX, IČO: XXXXXX (dále jen „obviněná“), doručen dne 2. června 2021. Podkladem pro jeho vydání byl protokol o kontrole čj. UOOU-00538/20-16 ze dne 26. srpna 2020 a další spisový materiál pořízený během kontroly (sp. zn. UOOU-00538/20) u obviněné podle zákona č. 255/2012 Sb., o kontrole (kontrolní řád), včetně vyřízení námitek předsedy Úřadu čj. UOOU-00538/20-20 ze dne 21. prosince 2020. Proti uvedenému příkazu podala obviněná včas odpor, na jehož základě byl příkaz zrušen a správní řízení pokračovalo.

[2] Rozhodnutím čj. UOOU-00575/21-10 ze dne 22. července 2021 byla obviněná shledána vinnou ze spáchání přestupků podle § 62 odst. 1 písm. a) a b) zákona č. 110/2019 Sb., o zpracování osobních údajů, kterých se měla dopustit tím, že jako správce osobních údajů zpracovávala osobní údaje stěžovatelky bez právního titulu, a dále tím, že neoprávněně zpřístupnila tyto osobní údaje zpracovateli. Za uvedené deliktní jednání jí byla uložena pokuta ve výši 140.000 Kč a dále povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1.000 Kč.

[3] Proti rozhodnutí podala obviněná dne 6. srpna 2021 prostřednictvím svého právního zástupce rozklad.

II. Obsah rozkladu

[4] V rozkladu obviněná uvedla, že zpracování osobních údajů stěžovatelky dne 17. ledna 2020 prováděla na základě oprávněného zájmu podle čl. 6 odst. 1 písm. f) nařízení (EU) 2016/679, a že tento právní titul vycházel ze smlouvy, která na obviněnou přešla na základě postupní smlouvy ze dne 28. června 2019, uzavřené se společností XXXXXXX, IČO: XXXXXX, včetně jejího dodatku č. 1 ze dne 10. září 2019 a dodatku č. 2 ze dne 8. ledna 2020. Obviněná tedy vstoupila do práv a povinností ve smluvním vztahu založeném na základě přihlášky o zajištění slev na dodávkách energií se stěžovatelkou ze dne 29. května 2019 místo dosavadního poskytovatele služeb, společnosti XXXXXX. Obviněná nesouhlasí se závěry správního orgánu prvního stupně, že stěžovatelka od smlouvy se společností XXXXXX odstoupila dne 18. července 2019 a nemohlo tedy dojít dne 8. ledna 2020 k postoupení smlouvy.

[5] Odstoupení od smlouvy zaslané stěžovatelkou bylo podle obviněné neplatné a smluvní vztah mezi ní a společností XXXXXXX tak nemohl být zrušen. Stěžovatelka odstoupila od smlouvy podle § 1829 zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník, po uplynutí lhůty 14 dnů, přičemž ze spisového materiálu nevyplývá skutečnost, že stěžovatelce nebyl před uzavřením smlouvy v souladu s § 1820 odst. 1 písm. f) občanského zákoníku, společně s poučením o možnostech odstoupení od smlouvy, poskytnut formulář pro odstoupení od smlouvy. Obviněná namítá, že dokazování v tomto ohledu nebylo vůbec prováděno, a současně uvádí, že je schopna prokázat, že svým poučovacím povinností vůči stěžovatelce dostala. Správní orgán prvního stupně podle obviněné postupoval v rozporu se zásadou materiální pravdy, když posoudil danou otázku, aniž by skutečně zjišťoval skutkový stav. Z hlediska účinků odstoupení od smlouvy a jeho platnosti není podle obviněné rozhodné, že společnost XXXXXXXX předmětné odstoupení od smlouvy nerozporovala.

[6] Dále obviněná uvedla, že na základě Rámcové smlouvy o postoupení klientských smluv ze dne 28. června 2019, ve znění jejich dodatků, došlo k platnému převodu smlouvy uzavřené se stěžovatelkou ze společnosti XXXXXXX na obviněnou. I kdyby obviněná připustila, že vůči stěžovatelce (postoupené straně) nebylo postoupení smlouvy oznámeno, pak by jediným zákonným důsledkem podle § 1897 odst. 1 občanského zákoníku byla neúčinnost takového postoupení toliko ve vztahu k postoupené straně. Obviněná má za to, že neporušila čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 a nemohla se dopustit ani porušení čl. 32 tohoto nařízení.

[7] Nad rámec výše uvedeného obviněná v rozkladu namítla, že výše uložené pokuty je zjevně nepřiměřená, jelikož se jedná o ojedinělý případ porušení povinností, a to ve vztahu pouze k jedné fyzické osobě. Obviněná odkázala rovněž na předchozí rozhodovací praxi Úřadu, který na svých internetových stránkách dne 5. ledna 2021 zveřejnil informaci, že uložil 11

společnostem pokutu v souhrnné výši 3.111.000 Kč za porušení shodného ustanovení jako v případě obviněné s tím, že docházelo k obesílání nabídek subjektům údajů prostřednictvím datových schránek, přičemž docházelo ke zpracování osobních údajů řádově v tisících případech. Dále obviněná uvedla, že povaha ani způsob případného spáchání přestupku, jakož i absence jiného obdobného přestupku, nevypovídají o tom, že by se v případě přestupku jednalo na straně obviněné o organizovanou či záměrnou činnost. Naopak je zjevné, že tento případ je u obviněné výjimkou a k jeho spáchání vedlo nesprávné právní vyhodnocení situace, popř. omyl. Rovněž rozsah přestupku a jeho následků je malý a subjektu osobních údajů nepůsobil žádnou škodu. Podle obviněné rovněž nejsou dány okolnosti pro to, aby jako přitěžující byla kvalifikována okolnost, že přestupek byl spáchán na osobě vysokého věku, jelikož zde nebyl záměr konat vůči stěžovatelce z důvodu jejího věku. Vzhledem k okolnostem případu je zjevné, že totožné jednání obviněné by se mohlo odehrát i v případě jakékoli jiné osoby bez ohledu na její věk.

[8] S ohledem na výše uvedené obviněná navrhl, aby předseda Úřadu napadené rozhodnutí zrušil a řízení zastavil.

III. Posouzení orgánem druhého stupně

[9] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatelka uzavřela dne 29. května 2019 v místě svého bydliště smlouvu nazvanou „XXXXXXX“ (dále jen „Příhláška ze dne 29. května 2019“) se společností XXXXXXX.

[10] Dne 10. července 2019 stěžovatelku opět v místě jejího bydliště navštívil obchodní zástupce společnosti XXXXX a zároveň obviněné XXXXXX, který stěžovatelce předložil „Dohodu o ukončení smlouvy uzavřené dne 29. května 2019 se společností XXXXXX.“, kterou žádná ze smluvních stran nepodepsala, a současně jí předložil novou smlouvu s obviněnou, tzv. „rámcovou smlouvu o poskytování služeb“, kterou obě smluvní strany podepsaly. Od této smlouvy stěžovatelka dne 18. července 2019 ve lhůtě 14 dnů odstoupila, o čemž není v posuzovaném případě sporu.

[11] Dne 18. července 2019 zaslala stěžovatelka e-mailem na adresu XXXXXX a rovněž doporučeně písemnou formou společnosti XXXXXXXX odstoupení od smlouvy (uzavřené dne 29. května 2019) „podle § 1829 odst. 2 ve spojení s § 1820 odst. 1 písm. f) zákona č. 89/2012 Sb., občanský zákoník“, ve kterém uvedla, že při uzavírání smlouvy nebyla obchodním zástupcem informována o právu odstoupit od smlouvy ve lhůtě 14 dnů a nebyl jí předán vzorový formulář pro odstoupení od smlouvy, proto využívá svého práva odstoupit od smlouvy do roku a 14 dnů ode dne jejího uzavření. Současně stěžovatelka odvolala udělenou plnou moc a souhlas se zpracováním osobních údajů a požádala o výmaz všech údajů, které o ní společnost XXXXXXXX eviduje.

[12] Dne 28. srpna 2019 stěžovatelka obdržela od společnosti XXXXXXXX písemnost ze dne 16. srpna 2019, která obsahovala „Smlouvu o sdružených službách XXXXXXXX“ na produkt XXXXXXX, uzavřenou dne 25. června 2019 mezi společností XXXXXXX, zastoupenou XXXXX, a společností XXXXXXXX. Stěžovatelka dne 11. září 2019 e-mailem kontaktovala obviněnou i společnost XXXXXXXX na adresách XXXXXXXX a XXXXXXX, mimo jiné s dotazem, z jakého důvodu nedošlo k okamžitému odstranění jejích osobních údajů.

[13] Na tento dotaz obdržela stěžovatelka dne 18. září 2019 odpověď e-mailem od manažerky back-office obviněné, ve kterém jí bylo potvrzeno, že veškerá spolupráce

stěžovatelky „s naší společností, dále se společností XXXXX i se společností XXXXX byla řádně ukončena“, a že stěžovatelka bude nadále pokračovat ve spolupráci se stávajícím dodavatelem elektřiny. Dále bylo stěžovatelce sděleno, že na základě její žádosti o výmaz osobních údajů byla provedena organizační a technická opatření, na základě kterých již nebudou zpracovávány její osobní údaje pro účely uzavření a plnění smluv.

[14] Dne 17. ledna 2020 stěžovatelku navštívil obchodní zástupce obviněné, který jí předložil „Rámcovou smlouvu o poskytování služeb“ (příhláška) a dále „Dohodu o zastupování“ s již vyplněnými osobními údaji stěžovatelky. K tomu obviněná sdělila, že dne 28. června 2019 uzavřela se společností XXXXX „Rámcovou smlouvu o postoupení klientských smluv“ podle § 1895 občanského zákoníku, přičemž dodatkem č. 2 této smlouvy ze dne 8. ledna 2020 jí byla postoupena smlouva se stěžovatelkou.

[15] Z výpisu z obchodního rejstříku vyplývá, že jednatelem společnosti XXXXX byl v období od 10. ledna 2018 do 2. června 2019 XXXXX, který je jednatelem obviněné od jejího vzniku, tedy od 11. června 2019 do současnosti.

[16] Odvolací orgán se nejprve zabýval argumentem obviněné, že zpracovávala osobní údaje stěžovatelky na základě platné Příhlášky ze dne 29. května 2019, která jí byla postoupena dne 8. ledna 2020 společností XXXXXXX. Jak vyplývá ze správního spisu, stěžovatelka od Příhlášky ze dne 29. května 2019 odstoupila dopisem ze dne 18. července 2019 podle § 1829 odst. 2 ve spojení s § 1820 odst. 1 písm. f) občanského zákoníku. Společnost XXXXX stěžovatelce dne 18. září 2019 potvrdila, že veškerá spolupráce byla řádně ukončena, a že byla provedena opatření, na základě kterých již nebudou její údaje zpracovávány. Stěžovatelka tak byla v legitimním očekávání, že společnost XXXXX odstoupení od smlouvy akceptovala, a že její osobní údaje nejsou nadále pro účely plnění smlouvy zpracovávány. Dne 21. ledna 2020 vystavila společnost XXXXXXX stěžovatelce fakturu, podepsanou XXXXX, jednatelem obviněné, na 3.630 Kč „z důvodu zrušení této Příhlášky po uplynutí 14-ti denní lhůty“, z čehož podle odvolacího orgánu vyplývá, že odstoupení od smlouvy akceptovala. Jednatel obviněné rovněž ve svém vyjádření pro Policii České republiky ze dne 10. března 2020 uvedl, že „v případě klientky došlo skutečně k administrativnímu pochybení“, a že „vlivem nedbalosti příslušného zaměstnance (zaměstnanců) byla klientka chybně zpracována na back-office“. Při ústním jednání dne 13. července 2021 (protokol o ústním jednání čj. UOUU-00575/21-9) zástupce obviněné sdělil, že „Příhláška s XXXXX je tedy stále platnou a účinnou smlouvou“. Odvolací orgán tedy shrnuje, že obviněná i společnost XXXXX potvrdila stěžovatelce, že smluvní vztah byl řádně ukončen, později jí byla za ukončení vztahu vystavena faktura na uhrazení smluvní pokuty podepsaná jednatelem obviněné, a následně jednatel obviněné potvrdil, že došlo v případě stěžovatelky k pochybení při zpracování jejích osobních údajů. Argumenty obviněné ohledně neplatnosti ukončení smluvního vztahu tak považuje odvolací orgán za účelové.

[17] Odvolací orgán má za to, že pro posouzení, zda obviněná zpracovávala osobní údaje v souladu s nařízením (EU) 2016/679, není podstatné, jakým způsobem došlo k ukončení smluvního vztahu mezi stěžovatelkou a společností XXXXXXX, ale pouze to, že byl smluvní vztah ukončen, čímž došlo k zániku právního titulu pro zpracování osobních údajů stěžovatelky. Přestože Úřad může okolnosti ukončení smluvního vztahu sám posoudit (zda stěžovatelka odstoupila od smlouvy podle § 1820 občanského zákoníku, zda její odstoupení od smlouvy bylo považováno za návrh na ukončení smlouvy dohodou, který druhá smluvní strana přijala, nebo zda Příhláška ze dne 29. května 2019 byla ukončena již uzavřením Rámcové

smlouvy o poskytování služeb s obviněnou dne 10. července 2019, a to vzhledem ke shodnému předmětu plnění a zjevné snaze společnosti XXXXXX převést smlouvu se stěžovatelkou na obviněnou), není to podle odvolacího orgánu v posuzovaném případě nezbytné. Odvolací orgán má na základě výše popsání jednání obou společností za dostatečně prokázané, že smluvní vztah mezi společnostmi XXXXXX a stěžovatelkou byl ukončen, přičemž obviněná o tom věděla, a to nejen vzhledem k personálnímu provázání osobou jednatele obviněné a obchodního zástupce XXXXXXX, ale i vzhledem k tomu, že ukončení smlouvy bylo potvrzeno (za obě společnosti) zákaznickým centrem obviněné. Vzhledem k tomu, že smluvní vztah mezi stěžovatelkou a společností XXXXXXX netrval, nemohlo ani dojít k platnému postoupení Přihlášky ze dne 29. května 2019 podle § 1895 občanského zákoníku.

[18] Obviněná tedy podle odvolacího orgánu věděla, že smluvní vztah mezi stěžovatelkou a společností XXXXXX byl ukončen, přesto osobní údaje stěžovatelky nadále zpracovávala, již bez právního titulu podle čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679. Obviněná (prostřednictvím zaměstnankyně back-office) dne 11. září 2019 sama deklarovala přijetí organizačních a technických opatření, na základě kterých nebudou osobní údaje stěžovatelky zpracovávány pro účely uzavření a plnění smluv, což evidentně neučinila. Přesto obviněná neoprávněně předala osobní údaje stěžovatelky zpracovateli XXXXXX, který dne 17. ledna 2020 navštívil stěžovatelku s návrhem na uzavření smlouvy, ve které již byly předvyplněny její osobní údaje.

[19] Z veřejně dostupných informací (např. z internetových stránek spotřebitelské organizace dTest XXXXXXXX) vyplývá, že jednání společnosti XXXXXXX je vůči spotřebitelům minimálně nekorektní, o čemž její tehdejší jednatel XXXXXX musel vědět. Podle svého opakovaného tvrzení se od jednání „XXXXXX“ důrazně distancuje, a tím spíše si měl prověřit, zda jsou smlouvy postoupené společnostmi XXXXXXX platné. Jednatel obviněné však i přesto, že stěžovatelce zaslal jménem společnosti XXXXXXX fakturu „z důvodu zrušení této Přihlášky po uplynutí 14-ti denní lhůty“, stále považuje smlouvu za platnou a účinnou.

[20] Odvolací orgán se na základě výše uvedeného zcela ztotožňuje s názorem správního orgánu prvního stupně, že obviněná porušila svoji povinnost uvedenou v čl. 6 odst. 1 a čl. 32 nařízení (EU) 2016/679.

[21] Na základě Rámcové smlouvy o postoupení klientských smluv ze dne 28. června 2019 a následných dvou dodatků bylo obviněné postoupeno 21 smluv, přitom 10 smluv bylo uzavřeno s osobami staršími 80 let, dalších 5 smluv bylo uzavřeno s osobami ve věku 70 až 75 let a pouze 2 smlouvy byly uzavřeny s osobami mladšími 65 let. Průměrný věk osob, se kterými byly smlouvy uzavřeny, byl 75,4 let (počítáno k roku 2020). Dodatkem č. 2 bylo ke dni 8. ledna 2020 postoupeno 8 smluv (včetně smlouvy uzavřené se stěžovatelkou), přičemž pouze 2 smlouvy byly uzavřeny s osobami mladšími 70 let. Z uvedeného podle odvolacího orgánu vyplývá, že obviněná si byla dobře vědoma, že jsou jí postupovány smlouvy uzavřené převážně s osobami vysokého věku. Odvolací orgán tak nepřistoupil na argument obviněné, že k jejímu jednání by mohlo dojít bez ohledu na věk stěžovatelky. Pravděpodobnost, že by k neoprávněnému zpracování osobních údajů došlo v případě osoby vysokého věku, byla totiž velmi vysoká.

[22] Dále odvolací orgán uvádí, že stěžovatelce, narozené v roce XXXX, bylo v době podpisu předmětných smluv přes XXXX. Z podnětu zaslání Úřadu synovcem stěžovatelky vyplývá, že odstoupení od výše zmíněných smluv uzavřených stěžovatelkou (i další jednání vedoucí k ukončení smluvního vztahu a zpracování osobních údajů stěžovatelky) zasílal

synovec stěžovatelky jejím jménem. V Úředním záznamu Policie České republiky č.j. XXXXXXX ze dne 17. ledna 2020 je uvedeno, že synovec stěžovatelky ji hodlá vzhledem k jejímu věku zastupovat a věc řešit za ni. Odvolací orgán má za to, že stěžovatelku lze, vzhledem k jejímu věku a s ohledem na skutečnost, že k hájení svých práv vůči správci využila pomoc svého synovce, považovat za zranitelnou osobu. Pojem „zranitelná osoba“ není ve vnitrostátním ani mezinárodním právu jednotně definován. Podle recitálu č. 75 nařízení (EU) 2016/679 jsou za zranitelné osoby považovány především děti. Bližší vymezení lze najít v Pokynech WP29 pro posouzení vlivu na ochranu údajů a stanovení zda „je pravděpodobné, že zpracování údajů bude mít za následek vysoké riziko“ pro účely nařízení 2016/679 ze dne 4. dubna 2017 v aktualizovaném znění (WP 248 rev.01 str. 12). Z uvedených pokynů vyplývá, že posouzení, zda dochází ke zpracování údajů týkajících se zranitelných subjektů údajů, je podstatné „kvůli větší nerovnováze moci mezi subjekty údajů a správcem údajů, což znamená, že pro jednotlivce může být nemožné snadno vyslovit souhlas případně nesouhlas se zpracováním svých údajů, nebo vykonávat svá práva. Mezi zranitelné subjekty mohou patřit děti (u nichž lze mít za to, že nejsou schopny vědomě nebo promyšleně vyslovit nesouhlas popřípadě souhlas se zpracováním svých údajů), zaměstnanci, zranitelnější skupiny obyvatelstva, které vyžadují zvláštní ochranu (osoby s duševní chorobou, žadatelé o azyl nebo starší osoby, pacienti atd.) a všichni ti, v jejichž případech je možné stanovit nerovnováhu ve vztahu mezi postavením subjektu údajů a správce“. Neoprávněným zpracováním stěžovatelčiných osobních údajů tak byla vyšší měrou ohrožena její základní práva a svobody.

[23] Ohledně výše uložené sankce odvolací orgán uvádí, že Městský soud v Praze v řadě svých rozsudků (např. ve věci sp. zn. 11 A 178/2019 ze dne 17. června 2021) konstatoval, že je „nutné brát v úvahu to, že správní sankce musí plnit nejen funkci preventivní, ale rovněž i represivní, což znamená, že uloženou sankci musí pachatel přestupku pocítovat jako nezanedbatelnou újmu – v tomto případě jako negativní zásah do své majetkové sféry“. V čl. 83 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 je uvedeno, že ukládání správních pokut má být účinné, přiměřené a odrazující. Ačkoli odvolací orgán souhlasí s odůvodněním uložené sankce uvedeným v napadeném rozhodnutí (bylo porušeno právo na soukromí, zákonnost zpracování uvedená v čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679 je základní zásadou, obviněná svým jednáním spáchala dva přestupky, a dále byl přestupek spáchán na osobě vysokého věku), má přesto za to, že výše uložené sankce je vzhledem k okolnostem případu a osobě obviněné nepřiměřeně vysoká. Správní orgán prvního stupně podle odvolacího orgánu nedostatečně zohlednil, že obviněná sice byla uznána vinnou ze spáchání dvou přestupků, avšak pouze vůči jedné fyzické osobě, proto pokutu snížil.

[24] Při stanovení výše pokuty odvolací orgán vycházel z toho, že obviněná svým jednáním (zpracováním osobních údajů bez právního titulu) porušila jednu ze základních zásad nařízení (EU) 2016/679, za což jí mohla být podle čl. 83 odst. 5 nařízení uložena pokuta až do výše 20.000.000 EUR. Odvolací orgán zohlednil, že neoprávněné zpracování osobních údajů obviněnou se týkalo pouze jednoho subjektu údajů, přičemž rozsah zpracovávaných údajů nebyl příliš široký (jméno, příjmení, adresa bydliště a telefonní číslo). Jako k přitěžující okolnosti přihlédl odvolací orgán k tomu, že obviněná spáchala svým jednáním více přestupků a tyto přestupky byly spáchány na osobě vysokého věku. Z účetní závěrky založené do sbírky listin obchodního rejstříku vyplývá, že čistý obrat za rok 2020 činil u obviněné 16.737.000 Kč (účetní závěrka za rok 2021 nebyla ke dni vydání tohoto rozhodnutí ve sbírce listin vložena). Odvolací orgán má za to, že nižší pokuta bude přiměřená a s ohledem na obrat obviněné dostatečně účinná a odrazující.

[25] K argumentu obviněné ohledně nepřiměřenosti uložené pokuty z hlediska předchozí rozhodovací praxe Úřadu odvolací orgán uvádí, že v případě, na něž obviněná odkazuje, sice byl rovněž porušen čl. 6 odst. 1 nařízení (EU) 2016/679, avšak přestupek byl spáchán zcela odlišným jednáním (zasíláním nabídek zboží a služeb prostřednictvím datových schránek) a případy tak nelze srovnávat.

[26] Obviněná ve svém rozkladu uvedla, že stěžovatelce nebyla způsobena žádná škoda. Odvolací orgán k tomu uvádí, že stěžovatelka podala na základě jednání obviněné stížnost Úřadu a na obchodního zástupce, který ji navštívil dne 17. ledna 2020, přivolala Policii České republiky. Uvedené dokládá, že stěžovatelka vnímala jednání obviněné a jejího obchodního zástupce jako velmi obtěžující. Odvolací orgán má za to, že stěžovatelce byla uvedeným jednáním způsobena nemajetková újma.

[27] Ze všech výše uvedených důvodů proto odvolací orgán rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku tohoto rozhodnutí.

Poučení: Proti tomuto rozhodnutí podle ustanovení § 152 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, nelze podat rozklad.

Praha 7. dubna 2022

Mgr. Jiří Kaucký
předseda
(podepsáno elektronicky)